

[Økonomi- og budgetministeren.]

at vi beklager, stigningen er så stor, men det er dog kun en stigning på 1,3 pct., mens den under den tidligere regering pr. år var 2,8 pct.

Også her er udviklingstendensen brudt. Selv om den kedelige udvikling ikke er blevet bragt til standsning, har kurven ændret sit forløb fra den stejle stigning under den tidligere regering til en svagere stigning under den nuværende regering, og hvis vi kan få den fornødne politiske tilslutning — også det skal jeg vende tilbage til — tør jeg love, at så kan den ændring af tendensen, som allerede er sket med det nuværende finanslovsforslag, fortsætte.

Jeg skal undlade at komme ind på Berlingske Tidendes artikel om, hvordan det var gået med den skatteborger, der i løbet af 4 år havde fået en indtægtsforøgelse på 19.436 kr. og kun fik lov til at beholde de 348 kr. Det var altså under den tidligere VKR-regering, disse bitre erfaringer måtte gøres. Også det kan tjene til oplysning om, hvordan baggrunden for kritikken er.

Til hr. Christophersen vil jeg gerne sige, at hans vurdering af valutaudviklingen i 1973 nok er noget mere pessimistisk end den, man i almindelighed anlægger nu. Vi regner med, at på de løbende poster vil der i 1973 antagelig blive et valutaunderskud på ca. 2 milliarder kr. På et vist tidspunkt regnede vi med 2½ milliard, men det ser ud til, at udviklingen i første halvår af 1973 kan forventes at blive noget gunstigere, end man havde anledning til at regne med bare for et par måneder siden. Hvis vi altså i år regner med et valutaunderskud på de løbende poster på ca. 1 milliard kr., regner vi med, at underskuddet i 1973 stiger til det dobbelte. Men dertil kommer, vil jeg gerne understrege, at vi jo har andre betalingsforpligtelser end at dække underskuddet på de løbende poster. Vi har afdrag på gæld til udlandet, og vi har udlån til u-landene, altså kapitaldispositioner. Her må man regne med, at vi i indøværende år skal af med ca. 700 mill. kr., og at vi i 1973 skal af med ca. 900 mill. kr., så det beløb, der skal skaffes dækning for, stiger altså fra 1,7 milliard kr. til 2,9 eller ca. 3 milliarder kr. Man skal altså være opmærksom på, at de løbende underskud på betalingsbalancen formentlig ikke bliver mere end ca. 2 milliarder kr., og det er stort nok.

Hr. Christophersen spurgte mig derefter, hvor meget vi så skal låne i 1973? Ja, en væsentlig del af det underskud, der bliver på betalingsbalancens løbende poster, skyldes varehandelen, og i et vist omfang vil varekreditter på normal manér dække dette lånebehov. Men derudover håber vi på og regner med, at vi skal have en statslig lån-optagning på omkring 1½ milliard kr. Det er billigere og tryggere for valutareserven. Men garanterer, at det bliver 1½ milliard kr., kan man ikke, fordi låneforholdene på det internationale kapitalmarked er undergivet stadige svingninger. Derfor kan man ikke vide, om det låneprogram, vi opstiller for 1973, kan holde.

Derpå gjorde hr. Christophersen nogle bemærkninger til socialministeren vedrørende budgetforholdene. Derom vil jeg gerne sige for det første, at udgiftsstigningen fra 50 mill. kr. til 200 mill. kr. på den lille dagpengereform dels skyldes en stigning i sygeligheden — fraværprocenten er vokset temmelig stærkt — dels at den gennemsnitlige dagpengesats havde været beregnet for lavt. Der er altså ikke noget mystisk i det. Men naturligvis beklager vi, at man ikke var i stand til at forudse det, da man oprindeligt beregnede udgifterne ved gennemførelsen af denne reform.

Hr. Christophersen gjorde en bemærkning om forbruget af ansat personale i skolerne, der vist var 6 pr. 100, mens det i fritidsinstitutionerne var 13 pr. 100. Man skal også dér bemærke sig, at det antal timer, man tilbringer det ene og det andet sted, er forskelligt. I daginstitutionerne har man en åbningstid på 55-66 timer ugentlig, mens man i skolerne kun har ca. det halve. Men dertil kommer, at det omsorgsarbejde, der er knyttet til at have børnene i daginstitutionerne, er betydelig større end det, der er knyttet til at have dem i skolerne. Endelig skal jeg nævne, at man i skolerne næsten udelukkende anvender pædagogisk uddannet arbejdskraft, mens man i daginstitutionerne gør det i betydelig ringere omfang og derfor må kompensere med et lidt større antal ansatte for at opnå de samme omsorgsmæssige og forståelsesmæssige resultater.

Hr. Christophersen mente dernæst, at vi havde sparet de forkerte steder, og jeg forstod, at hr. Hans Kjær var inde på samme